

Kong Valdemar står i det høje loft

1. Kong Valdemar står i det højeloft
og taler til hofmænd brave:
Vide I mig nogen kongedatter,
mig sømmer til dronning at have.

Sår er min hånd af min brynje.
2. Meldte det hertug Erik så bold,
hann monne for kongen stå,
den tyske kejser den ypperste ejer,
som nogen har hørt i fra.
3. Kunde du få hende Rosenkrants
med alt det guld hun har,
da blev du den ypperste høvding,
som her i landet var.
4. Meldte det herre kong Valdemar,
og tager han til sin kniv,
enten skal jeg jomfru ægte,
eller det skal koste mit liv.
5. Det var herre kong Valdemar,
lod ruste en flåde med ære,
ingen hjemme i landet var,
som kunne sine våben bære.
6. En søndagsmorgen i stille ro,
den herre lod budstikken lyde,
firsindstyre de snekker vare,
som monne for København flyde.
7. Så sejlede da den flåde så stolt,
som vel monne kongelig kaldes,
den tyvende i midsommermåned
de anker i Vien lode falde.
8. Skildvagten ind for kejseren går,
o herre, jeg vil lade dig vide:
Vien er fuld af danske skibe,
jeg synes det tegner til strid.
9. Kejseren taledede til sit bud,
han lod sine ord så falde:
Lad budstikken gå over alt det land,
vort folk tilsammen at kalde.
10. Kong Valdemar marchered' op fra strand,
sin vilje monne han fremme,
så går han på slottet ind,
med hundrede af sine svende.
11. Hil sidde I tyske kejser så bold,
Eders rygte monne ypperligt lyde,
enten skal du give mig datter din,
eller vi skulle om hende stride.
12. Kejserens kinder blev purpurrød,
hans blod begyndte at koge:
Så dristig en tale jeg aldrig hørte,
som du monne dig hovmode.
13. Hør, du liden fiskere konge,
hvad jeg vil lade dig vide,
før dagen ljus i morgen er,
skulle vi begynde at stride.
14. Hør, du tyske kejser så bold,
hvad jeg vil lade dig vide,
de fiskere, som jeg ved stranden har,
skulle lære dig pralhals at stride.
15. Årle det var om morgenen,
de hæere begyndte at stride,
våbenbrag og hestetrampen
så jævnlig fra muren monne lyde.
16. De hug med sværd, de skød med pile,
de brynjer finge mange sprækker,
hoveder lå som grus på jord,
og blodet det randt som bække.
17. Hoveder lå som grus på jord,
der var både sorrig og møde,
førend det dagedes anden morgen,
var tyve tusinde døde.
18. Kong Valdemar stred med løvemod,
sit folk han frem monne ægge,
tyskerne sig tilbage trak,
og natten adskilte dem begge.
19. En tysker ind for kejseren går,
o herre, jeg vil lade dig vide,
af dine ere tyve tusinde slagne,
siden vi begyndte at stride.
20. Kejseren med sinde tænder skar,
han rev sine klæder tillige,
taler han til sit sendebud:
Du skal mig et ærinde bortride.
21. Tag du denne sølvhammer i hånd,
til Donaupfloden du går,
så sagte du banker på den store sten,
som nede ved floden står.

---

¹Ur *Hundredesyu-visebogen* hjå Marionnu Clausen, bls. 217.

22. Der kommer til dig en liden mand,
hans klæder ere stukne med guld,
du sig, at kejseren er i nød,
jeg håber, han vorder mig huld.
23. Budet tog hammeren i sin hånd,
som Tyskelands kejser ham fik,
så sagte han banker på den store sten,
den dværg ud til hannem gik.
24. Hør, du liden dværgekonge,
hvad jeg vil lade dig vide:
Den tyske kejser ønsker din hjælp
mod Dannemarks konge at stride.
25. Hils du den tyske kejser fra mig,
hans hovmod kan jeg ikke lide,
var det ikke for vort venskabs skyld,
jeg kom slet aldrig at stride.
26. Årle det var om morgenen,
de hære begyndte påny,
førend solen i middag kom
begyndte de tyske at fly.
27. Der kom frem en liden mand,
der så ham ikke ret mange,
kong Valdemar blev af hesten slagen
og siden tagen til fange.
28. Dværgen og hundrede tyske riddere
den herre i tårnet slæbte,
de danske til deres skibe vege,
og intet videre dræbte.
29. Kejseren dværgen i højeloft ledte,
kaldte hannem sin staldbroder kære,
riddere og så riddersmænd
skulle hannem mjøden indbære.
30. Så drukke de den hele aften,
selv Rosenkrants for den skænkte,
dværgen gav hun den stærkeste drik,
sin fader ej heller hun glemte.
31. Silde var det om aftenen,
hver sov på sine bænke,
Rosenkrants i tårnet går,
hun løste kong Valdemars lænke.
32. Hør, du herre kong Valdemar,
hvad jeg vil lade dig vide,
de tyske ligge berusede nu,
du kan vel over dem stride.
33. Kong Valdemar ganger sig ned til strand,
tager af sit folk det bedste,
så går han på slottet ind,
de tyskere ville han gæste.
34. Kong Valdemar ind ad døren tren,
han monne ikke stille stå,
dværgens hoved på gulvet fløj,
hans blod straks løb hannem fra.
35. Kejseren vågner af søvnen op,
han skjald som løv på et træ,
kaster han sig på gulvet ned,
alt for kong Valdemars knæ.
36. Hør, du herre kong Valdemar,
lad mig mit liv beholde,
da vil jeg give dig datter min
og Tyskelands rige i volde.
37. Var det ikke for din datters skyld,
den dydige jomfru væne,
om du havde hundrede tusinde liv,
du beholdt ikke et af dennem.
38. Der blev glæde over al den gård,
stor lyst og megen gammen,
kong Valdemar og jomfru Rosenkrants,
bleve ægteviede tilsammen.
39. Kong Valdemar og jomfru Rosenkrants,
de ginge sig ned til strand,
så bliden bør deres skibe finge,
alt hjem til Dannemarks land.
40. De levede siden i mange år,
alt både med glæde og gammen,
kong Valdemar og jomfru Rosenkrants
finge otte børn tilsammen.